

търпи повече сестра си, той забѣгналъ далече. Останала сама-самненичка въ кѣщи, сестрата почнала да се разкайва и да плаче. Молила се на Господа да я направи на птица, та да хвъркне да намѣри брат си и да му иска прошка. Господъ чулъ молбата ѝ и я престорилъ на кукувица. Отъ тогава и до днесъ тя лети, дири брата си, вика го: „Куко, Куко“! Той я чува денемъ, но се крие и мълчи. Само нощно време той излиза и отговаря: „чухъ, чухъ.“ Тя го чува въ мрака, но не го вижда. На другия день пакъ хвърчи, вика го, но той не ѝ се обажда. Сбѣднала се майчината клетва — чуватъ се, но се не виждатъ.

Легналъ на грѣбъ, увлѣченъ въ народни повѣрия, Даскала сѣкашъ чу, че кукувицата се обади тъкмо надъ него, занаднича и я съгледа презъ листока на трепетликата. До него бѣше пушката на Леко. Безъ да мисли много, той я взе и, както легеше, прицели се и грѣмна. Докато се опомни, птичката падна мъртва до него. Той бѣше виждалъ кукувица само отдалечъ, когато прелита, а сега държеше въ рѣка още топлото ѝ тѣло. Сърдцето го заболѣ — той бѣше убилъ една отъ най-красивитѣ птици по нашитѣ мѣста, бѣше пресушилъ единъ животъ, прекъсналъ една радостъ. Защо го стори? Какъ се яви у него въ тоя чуденъ пролѣтенъ день това желание да убива?

Бързо долетѣ отъ рѣката Леко.

— Пъкъ ние си помислихме, кой знае що си направилъ — рече Леко. Вижъ сега Тошкара ще ти купи шапка, но да я накичишъ съ перата на жертвата си.

Даскала пренесе мълкомъ тая остра закачка, понеже чувствуваше, че я заслужава. Леко се върна